

Николай Лилиев

Мечтите зъзнат в нашия
път...

Мечтите зъзнат в нашия път,
и вятърът пици: пощада!
Незайни сили ни влекат,
а зимна нощ безшумно пада.

И под заспали небеса
помръква вярата ни плаха,
пред нас се люшкат дървеса
и тъмни сенки скръбно махат.

Вървим безгласни, не зовем,
а ням въпрос на устни гасне:
дали към белий Витлеем
извеждат пътища неясни?

Дали в незайни далнини
ще стигнем свойта родна стряха?
Пред нас се спущат тъмнини,
и тъмни сенки скръбно махат.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7780>]